

Dankwoord pensioenviering 5/10/2023

Als afsluiter had ik graag nog een paar minuten voor enkele dankwoorden.

Eerst en vooral dank aan mijn ouders die me het beste van zichzelf hebben gegeven. Mijn teerbeminte papa is veel te vroeg op 52 jarige leeftijd aan kanker overleden. Mijn 87 jarige mama is al jaren in een woonzorgcentrum. Ze leeft er dankbaar en tevreden in een eeuwig nu maar bij elk bezoek voel ik nog haar zee van liefde.

Dank aan mijn liefste echtgenote Katrien. Mijn specialiteit is het overal problemen van te maken. Gelukkig is het de hare ze op te lossen. Maar ons sinds 1 maand 25 jarig huwelijk is niet alleen daarom *a match made in heaven*.

Ik dank mijn kinderen die mij op verdraagzame wijze al te vaak -hevig en snel met de ogen knipperend- in het niets zagen staren.

Ik dank alle patiënten dat ze mij hun diepste zielenroerselen wilden toevertrouwen. Voordeel van psychoanalyse is dat je niet alleen uit je eigen vergissingen maar ook uit die van anderen veel kan leren.

Ik dank mijn teamleden voor de jarenlange prettige en intensieve samenwerking, maar misschien vooral omdat ze niet aan het muiten zijn geslagen. Ook wanneer hun kapitein in zware zee volhardde in een voor hen vaak raadselachtige bestemming.

Ik dank het ziekenhuis en de collega's die mij grotendeels respecteerden in mijn professionaliteit en therapeutische vrijheid.

Bij mijn uitvaartplechtigheid zal ik niets (meer) te zeggen hebben, maar voor mijn afscheid had ik steeds de woorden van de Nederlandse dichter Adriaan Roland Holst voor ogen: *Ik zal de halmen niet meer zien, noch binden ooit de volle schoven, maar doe mij in de oogst geloven, waarvoor ik dien.*

Ik prijs me gelukkig dat ik in tegenstelling tot Adriaan wel degelijk vele vruchten van mijn arbeid heb kunnen plukken.

Ik wil er jullie slechts twee laten proeven.

De eerste is de tekst bij een mooie tekening die ik kreeg van de opgenomen patiënten. Ik citeer enkele fragmenten.

We kwamen hier toe ten einde raad/Zeg maar, zorg dat je praat/Een wellness-centrum is het hier niet/Sinterklaas bestaat niet, noch zwarte piet/... /Verbanden werden gelegd,/ Demonen werden bevecht./ Hulp werd ons aangereikt./ Hoge verwachtingen werden ingedijkt./ Het witte brood werd veranderd in volkorenbrood. We voelden ons soms op een zinkende Titanic boot/.../ Voor onmiddellijke genezing moesten we naar Lourdes gaan,/ Maar we vonden daar niet onmiddellijk onze baan./ Bedankt voor de hulp aan heel veel mensen./ En om ons te laten kijken door verschillende lenzen./ Een luisterend oor en een betekenisvolle verklaring doen wonderen/En ons allemaal van onze stoel donderen./...

Of er is een mailtje dat ik kreeg van een psychiatrisch verpleegkundige die vele jaren met mij op de toenmalige Depressiekliniek werkte. Ik lees voor:

Dag dr Kinet,

Ik hoorde dat je binnenkort het ziekenhuis verlaat. Ik wil je graag bedanken. Ik werkte een tijd op de depressiekliniek. Het was een ganse uitdaging. Het was niet altijd even evident. Maar ik heb er heel wat geleerd. Mijn grondhouding als hulpverlener werd er gevormd. Je nam je tijd om te spreken met je team, om uitleg te geven hoe jij naar de situaties van de cliënten keek, om met ons stil te staan bij onze houding en 'zijn' en het effect ervan op de relatie met de cliënt en de cliënt zelf, om je gedachten en theorieën te delen. Ik heb de waarde geleerd om de cliënt en zijn omgeving eerst echt te begrijpen voor er nagedacht wordt over verdere stappen. Ik waardeer hoeveel kansen u de cliënten gaf en geeft. Mensen kregen en krijgen te tijd om te groeien en te ontwikkelen. Ik heb altijd veel respect gevoeld van u naar cliënten toe. Op de één of andere manier ziet u ze graag. Dat waardeer ik enorm. Er zijn nog zoveel zaken die ik zou kunnen schrijven. Ik merk je invloed dagelijks in mijn werk met cliënten en het team en ben daar dankbaar voor.

Bedankt voor de boeiende leerschool en geniet.....

Bij leven en welzijn zal ik zeker nog wat verder genieten. Ook van het mooiste beroep van de wereld, maar dan in mijn psychoanalytische privé praktijk. Ik zal eindelijk meer tijd hebben om eens een boek te schrijven. Nu ik de smaak heb te pakken ga ik daarbij zeker verder (ook) de Engelstalige toer op.

Van veel West-Vlaamse woorden neem ik ondertussen afscheid! Het is gedaan met moosjen, tsjolen, brielen, neuten en kriepen. Bye bye, jullie mogen allemaal terten! Ik zal alleen nog langs Latemse dreven dretsen.

Vooraf hoop ik de mij resterende tijd nog veel te reizen en zo huiselijk en gezellig mogelijk met mijn gezin, familie en andere dierbaren door te brengen.

We beginnen er meteen aan bij de *walking dinner* die zo dadelijk en zo genereus door de kliniek wordt aangeboden.

Vielen dank voor jullie aanwezigheid, *Santé* en smakelijk!